

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•อังคาร•ที่ 10 •พฤษภาคม• 2011 เวลา 15:49 น. • - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•พุธ•ที่ 11 •พฤษภาคม• 2011 เวลา 13:58 น. •

ในฐานะเป็นหมู่บ้านของชาวพุทธ วังพ่อนคอตคอมขอยกบทความของ พระราชวิสุทธิกวี ที่ได้เรียบเรียงไว้ในหนังสือ ทำไม พระพุทธศาสนา จึงเลื่อมจากอินเดีย เพื่อเป็นแนวทางการทะนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้คงอยู่กับเราต่อไป

ความเลื่อมของพระพุทธศาสนา ในอินเดีย พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึง มูลเหตุที่ทำให้ พระศาสนาเลื่อม เพราะพระสัทธรรม เลอะเลือน ดังนี้:-

1) พวกภิกษุเล่าเรียน สูตรอันถือกันมาผิด ด้วยบทพยัญชนะ และความหมาย อันคลาดเคลื่อน.

2) พวกภิกษุ เป็นคนว่ายาก ไม่อดทน ไม่ยอมรับคำตักเตือน โดยความเคารพหนักแน่น.

3) พวกภิกษุที่เป็นพหูสูต คล่องแคล่ว ในหลักพระพุทธวจนะ ทรงธรรม ทรงวินัย ทรงมาติกา (แม่บท)แต่ภิกษุเหล่านั้น ไม่ได้เอาใจใส่ บอกสอนใจความแห่งสูตรทั้งหลาย แก่คนอื่น ๆ เมื่อท่านเหล่านั้น ล่วงลับดับไป สูตรทั้งหลาย ก็เลยขาด ผู้เป็นมูลราก (อาจารย์) ไม่มีที่อาศัยสืบไป.

4) พวกภิกษุชั้นเถระ ทำการสะสมบริวาร ประพฤติอหฺยอน ในไตรสิกขา เป็นผู้นำ ในทางทรมาน ไม่เหลียวแล ในกิจแห่งวิเวก ไม่ปรารถนาความเพียร เพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุ เพื่อทำให้แจ้ง ในสิ่งที่ยังไม่ทำให้แจ้ง ผู้บวชภายหลัง ได้เห็นพวกเถระ เหล่านั้น ทำแบบแผน เช่นนั้นไว้ ก็ถือเอาเป็นแบบอย่าง. และยังทรงย้าเสมอๆว่า พระพุทธศาสนา จะเลื่อมสูญจนหายไปนั้นมีเหตุที่สำคัญที่สุด เกิดจาก กพุทธบริษัท 4 ทั้งภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก และอุบาสิกา.จึงเป็นหน้าที่ของพุทธบริษัททุกคน ต้องร่วมกันรับผิดชอบ ในการสืบทอด พระพุทธศาสนานี้ เพื่อให้ลูกหลาน ได้ยึดเป็นสรณะที่พึ่ง ที่ระลึกต่อไป.

ความเลื่อมของพระพุทธศาสนา

พระราชวิสุทธิกวี (พิจิตร ฐิตวัณโณ) ได้เรียบเรียงเรื่องราว “ทำไมพระพุทธศาสนา จึงเลื่อมไปจากอินเดีย” ดังนี้ พระพุทธศาสนาเกิดขึ้น และเจริญรุ่งเรืองในประเทศอินเดีย เป็นเวลานานถึง 1500 ปี จากนั้น ก็เลื่อมลงเรื่อยๆ จนมาถึง พุทธศตวรรษที่ 17 พระพุทธศาสนาส่วนใหญ่ ก็สูญหายไปจาก

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•;อังคาร•;ที่ 10 •;พฤษภาคม•; 2011 เวลา 15:49 น. •; - •;•;น้ใกล้สุด•; •;•;วัน•;พุธ•;ที่ 11 •;พฤษภาคม•; 2011 เวลา 13:58 น. •;

ประเทศอินเดียเหลืออยู่แต่เฉพาะใน ลาดัก ทิเบต อัสสัม เบงกอล และโอริสสา เท่านั้น. ปัจจุบัน เหลือไว้แต่ปูชนียสถาน และวัตถุโบราณ ที่เป็นภาพสะท้อน ความเจริญรุ่งเรือง ในอดีตสมัยเท่านั้น.

พระพุทธศาสนา ในพุทธศตวรรษที่ 3

นับตั้งแต่ พุทธศตวรรษที่ 3 ในสมัยพระเจ้า อโศกมหาราช เป็นต้นไป พระพุทธศาสนา ได้เริ่มเผยแพร่ จากประเทศอินเดีย ไปสู่ประเทศต่างๆ เกือบทั่วทวีปเอเชีย. ความเสื่อมของพระพุทธศาสนาในประเทศต่างๆ แต่แล้วต่อมา ก็เกิดภัยคุกคามขึ้น ทั้งภายในและภายนอก จนทำให้ พระพุทธศาสนา ต้องเสื่อมไปจาก ประเทศต่างๆ เช่น เปอร์เซีย อาฟกานิสถาน เตอร์กิสถาน ของรัสเซีย อินเดีย ปากีสถาน มาเลเซีย และอินโดนีเซีย จนเกือบจะหมด. ครั้งหนึ่ง ที่พระพุทธศาสนา ในประเทศศรีลังกา และญี่ปุ่น ก็เกือบจะสูญสิ้นไปดีแต่ว่า พุทธศาสนิกที่สำคัญ หลายท่าน ได้ช่วยกันกอบกู้ ต่อสู้กับ การรุกราน ของศาสนาอื่นๆ เอาไว้ได้. พระพุทธศาสนากำลังจะเสื่อมไปจากอีกหลายประเทศ ในขณะนี้ พระพุทธศาสนา ก็กำลังจะเสื่อมไปจาก มองโกเลีย ธิเบต จีนแผ่นดินใหญ่ เวียดนามเหนือ และเกาหลีเหนือ ส่วนในเวียดนามใต้ เขมร และลาว ก็กำลังถูกระทบ กระเทือนอย่างหนัก. พระพุทธศาสนาในอีกหลายประเทศกำลังถูกภัยต่างๆ คุกคาม ในปัจจุบัน แม้แต่พระพุทธศาสนา ในประเทศไทย พม่า เกาหลีใต้ ลังกา ไต้หวัน ญี่ปุ่น เนปาล ภูฐาน ลิกซิม ก็กำลังถูกภัยต่างๆ คุกคามอยู่เช่นกัน.

เหตุความเสื่อมของพระพุทธศาสนาในอินเดีย

ความเสื่อม ของพระพุทธศาสนา ในอินเดีย เกิดจากภัยใหญ่ๆ 2 ประเภท คือ

- 1) ภัยภายใน
- 2) ภัยภายนอก

ภัยภายใน เกิดขึ้นจาก พุทธบริษัททั้งสิ้น โดยตรง มี 3 ประการ คือ:-

1) การเสื่อม ทางด้านศีลธรรม และการเสื่อมจากการได้ บรรลุมรรคผล และคุณวิเศษต่างๆ ของชาวพุทธ การประพฤติด้อยลงในเรื่องสิกขาบทวินัย ที่พระพุทธองค์ ทรงบัญญัติไว้ ซึ่งไม่เคยมีมา ในประวัติศาสตร์ พุทธศาสนายุคต้นๆเลยแต่ในราว พุทธศตวรรษที่ 10 เป็นต้นไป จึงได้เริ่มปรากฏขึ้น ดังจดหมายเหตุ ของพระถังซำจั๋ง (หลวงจีนเสียดัง) ว่า “พระในนิกายสัมมัตติยะ แห่งแคว้นสินธุ (ปัจจุบัน อยู่ในปากีสถาน) ใช้ชีวิตอย่างชาวโลก และไม่ถูกต้อง ตามพระวินัยบัญญัติ. พระเหล่านั้นเกียจคร้าน เป็นคนที่ไร้ค่า และเที่ยวเตร่ ถึงแม้ว่าพระเหล่านั้น จะห่มผ้ากาสาฬหพัศตร์ แต่ก็ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เลี้ยงปศุสัตว์ และมีลูก มีเมีย” (แม้ในปัจจุบัน สถาบันพระมีเมีย ก็ยังมีปรากฏว่า นิยมกันในประเทศ เนปาล เกาหลี ธิเบต และญี่ปุ่น). นอกจากนี้ ท่านยังได้กล่าวว่า “พระพุทธศาสนา จะบริสุทธิ์ หรือเศร้าหมองก็ขึ้นอยู่กับญาณทัศนะ และความสามารถ ทางด้านจิตใจ ของชาวพุทธเอง” จดหมายเหตุ ของหลวงจีนอี้จิง ได้รายงานว่า “วัดส่วนมาก ในอินเดีย ทำไร เลี้ยงวัว และมีคนรับใช้ในวัด. บางวัดก็ตระหนี่ ถิ่นเหนียว ไม่ยอมแบ่งผลผลิต ให้ใครๆ. วัดบางวัด จะมีทรัพย์สมบัติ มากมาย มีฝูงฉวาง เต็มไปด้วย ข้าวเปลือกที่เสีย (มีมาก กินไม่ทัน แต่ไม่ยอมแจกจ่าย ปLOYทิ้งไว้จนเสีย) มีคนใช้หญิงชาย มีเงินทอง และทรัพย์สมบัติ ที่เก็บเอาไว้เฉยๆ โดยไม่ใช้ประโยชน์อะไรเลย” มีพวกขอทาน ที่ปลอมตัวเป็นพระ โดยเพียงแต่ ยอมลงทูลโกนหัว และครอง จีวรเท่านั้นก็สามารถเข้าไป รับอาหารได้อย่างฟรีๆ.

2) การแตกแยกนิกาย และการขัดแย้งกัน ทางนิกาย การเข้าใจผิด ในหลักธรรม ชั้นสำคัญๆ ได้ก่อให้เกิด ความขัดแย้ง ทะเลาะโต้เถียงกัน อย่างรุนแรงมากในระหว่างนิกายต่างๆ ของพระพุทธศาสนา จนทำให้ชาวพุทธ ต่างแยกกันอยู่ และต่างก็มีมั่งร้ายต่อกัน จนทำลายซึ่งกันและกัน. ตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 2 พระพุทธศาสนา ก็แตกแยกออกเป็น 18 นิกาย และแต่ละนิกายต่างก็อ้างว่า ตนเหนือกว่า ประเสริฐกว่า นิกายอื่นๆ. นิกายมหายาน เกิดขึ้นใน พุทธศตวรรษที่ 6 โดยถือว่าตนเองมีจิตใจกว้างขวาง มุ่งพระโพธิญาณ ขนสัตว์ข้ามโสมสงสาร ได้มาก. นิกายฝ่ายสาวกยาน หรือนิกายหินยาน เพราะยานนี้ ส่วนใหญ่ มุ่งอรรถผล มุ่งช่วยตนเอง ให้พ้นจากทุกข์ก่อน แล้วจึงจะช่วยเหลือคนอื่นทีหลัง จึงเป็นยานที่แคบ และขนสัตว์ได้น้อย. ปัจจุบันฝ่ายหินยาน เหลือเพียงนิกายเดียว คือ เถรวาท.

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•อังคาร•ที่ 10 •พฤษภาคม• 2011 เวลา 15:49 น.• - •น้ใกล้สุด• •วัน•พุธ•ที่ 11 •พฤษภาคม• 2011 เวลา 13:58 น.•

การแตกออก เป็นนิกายต่างๆ ทำให้พระพุทธศาสนา ได้เสื่อมลงมาก เพราะการขัดแย้งกัน ทางปรัชญา ความเห็น อันแตกต่างกัน ทางหลักคำสอน ของชาวพุทธ ทำให้เกิดการโจมตี ซึ่งกันและกัน เช่น ท่านปรัชญาคุปตะ อันเป็นคณาจารย์ ที่สำคัญที่สุดรูปหนึ่ง ของนิกายสาวกยาน ได้แต่งคำประพันธ์ 700 โศลก โจมตีคัดค้านมหายาน. ส่วนท่านถังซังจิ้ง (ท่านเฮียงจิ้ง) เองก็ได้ประพันธ์ 1600 โศลก เพื่อแก้ความเข้าใจผิด. ส่วนท่านสันติเทวะ ก็ได้ประพันธ์คำถา เป็นจำนวนมาก ไว้ในหนังสือ พุทธจริยาวดาร เพื่อคัดค้านระบบอภิธรรม และ นิกายวิญญานวาท. ส่วนท่านจันทรกิริติ ก็โจมตีนิกายอื่นๆ ที่ไม่ใช่ นิกายมัธยมิก อย่างเผ็ดร้อน. ส่วนท่านสันติรักษิต ก็ได้ประพันธ์ ในหนังสือ ตัตตวงสังครหะ เพื่อทำลายล้าง มติคำสอนของ นิกายวาตลีปตรียะ.ส่วนท่านสันติรักษิต และ ท่านกามศีลปะระภาคว่า “พวกนิกาย ปุทคลวาทิน ไม่มีลัทธิที่จะอ้างว่า เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า” การขัดแย้ง และทำลายกันเอง ในระหว่างต่างนิกาย ในศาสนาพุทธเดียวกันนี้ทำให้ศาสนาเสื่อมลง ยิ่งเสียกว่า การขัดแย้ง ของระหว่างศาสนาอื่นๆ.

3) ลัทธิมหายาน และ ลัทธิตันตระ ความเสื่อมของ พระพุทธศาสนา ในอินเดีย เกิดจากข้อเสีย ของนิกายมหายาน มากกว่า นิกายหินยาน เพราะการที่นิกายมหายาน เจริญแพร่หลายขึ้น ในอินเดีย ก่อให้เกิดการเพิ่ม ปริมาณศาสนิก ให้มากขึ้น ในขณะที่เดียวกัน คุณภาพของศาสนิก ก็เสื่อมลงตามลำดับด้วย. พอถึงพุทธศตวรรษที่ 13 มหายานในอินเดีย เหลือแต่เพียงการบูชา พระโพธิสัตว์ทั้งหลายการสวดอ้อนวอน และการประกอบ พิธีกรรมอันโอ้อ่า โดยมหายานได้แต่งเรื่องความเชื่อเก่าๆ แต่โบราณขึ้น เป็นจำนวนมาก.ชาวพุทธมหายาน ในสมัยนั้น จึงขยับเข้าใกล้ลัทธิ ลัทธิฮินดู เข้าไปมากขึ้นทุกทีๆ. จนในที่สุด ได้ทำลายความแตกต่าง ระหว่างพุทธศาสนา มหายาน และลัทธิฮินดูลง. ชาวราสในอินเดียยุคนั้น มองไม่เห็นความแตกต่าง ในการบูชาพระพุทธเจ้า กับ พระวิษณุ และ พระอวโลกิตศวรร กับ พระศิวะ และนางตารา กับนางปารวตี (ชายาพระศิวะ). แล้วลัทธิโพธิสัตว์ยาน ก็ดูเหมือนว่า จะกำเนิดสถาบันพระมีเมียด้วย. ลัทธิตันตระได้แตกออกมาจาก นิกายมหายาน เจริญอยู่ในอินเดีย ในระหว่าง พุทธศตวรรษที่ 11-15 แล้วแพร่หลาย เข้าไปอยู่ในทิเบต. พระในลัทธิตันตระมีเมียได้ เพราะมุ่งบำเพ็ญตน เป็นพระโพธิสัตว์ ในฐานะคฤหัสถ์นี่. นิกายตันตระนี้มีหลายเชื้อ เช่น พุทธตันตรยาน มันตรยาน คุยหยาน สหัชชยาน วัชรยาน พระนี้ ก็ไม่ได้เรียกว่าภิกษุ แต่เรียกว่า “นักลัทธิ” และถือว่า การปฏิบัติตน ตามอำนาจของราชา ฤๅษีผู้บำเพ็ญตน เป็นพระโพธิสัตว์ ย่อมกระทำได้. การปรากฏ ของลัทธิตันตระนั้น ได้ทิ้งหลักธรรมแท้ๆ ของพระพุทธศาสนา ตั้งแต่ที่บริสุทธิ์ ไปเกือบหมด มีแต่การยกย่อง เวทมนตร์ อาคมขลัง พิธีมหาลาภ พิธีลงเลขเสกเป่าต่างๆ. เรื่องไสยศาสตร์ และเรื่องกามศาสตร์ ของลัทธิตันตระกับฮินดูนั้น มีลักษณะที่เหมือนกัน. หลักจริยธรรม ขึ้นมูลฐาน และหลักธรรม ที่นำไปสู่การพ้นทุกข์ ในพระพุทธศาสนา ได้ถูกลัทธิวัชรยาน เปลี่ยนแปลงไปเสียใหม่ โดยสิ้นเชิง จนเป็นลัทธิธรรมปฏิรูป (พระธรรมปลอม) เช่น ตันหา ซึ่งถือกันว่า เป็นตัวอุกศมูล ที่ต้องควบคุม ไม่ให้มันเกิดขึ้นนั้น. พวกวัชรยาน ถือว่าตันหา นั้นคือสิ่งที่ดี ถูกต้อง ที่ตัวสือกกลาง ให้เกิดความเจริญ ในจิตใจขึ้นมา, ส่วนการปฏิบัติ เพื่อความหลุดพ้น จากทุกข์ ในเรื่องของ พระนิพพานนั้น ซึ่งต้องเข้าถึงโดยศีล สมาธิ ปัญญา ด้วย อริยมรรคมืองค์แปดนั้น. พวกวัชรยาน กลับกล่าวว่า เข้าถึงได้ ด้วยการเสพกาม อันศักดิ์สิทธิ์กับโยนิ และวัชรยานถือว่า เมถุนธรรมนั้นแหละ เป็นบรมสุข. สำหรับศีล 5 ก็ไปเปลี่ยนแปลง เป็น 5 ตัว ให้นักลัทธิ ควบได้รับบำรุง จากสิ่งห้า คือ 1.มัทยะ น้ำเมา, 2.มางสะ เนื้อ, 3.มัตยา ปลา, 4.มูทรา การยั่วให้กำหนัด, 5.โมถุนธรรม เมถุนธรรม เป็นต้น. ลัทธิธรรมปฏิรูป ในนิกายวัชรยานนี้ อาจเป็นสิ่งสำคัญ ที่ทำให้พุทธศาสนา เสื่อมหายไป.

ภัยภายนอก เกิดจากการมั่งร้าย ของศาสนาอื่นๆ ดังนี้-

1) การมั่งร้ายของพวกพราหมณ์ ในขณะที่ ศาสนาพราหมณ์ ยึดมั่นในการแบ่ง ชั้นวรรณะ 4. กลับถูกทำลายด้วย หลักคำสอน ทางพระพุทธศาสนาที่ว่า “คนจะประเสริฐได้ เพราะการกระทำ หาใช่เพราะวรรณะชาติตระกูลไม่” ทำให้พวกพราหมณ์ มีความโกรธแค้น พุทธบริษัทมาก. นอกจากนี้ ยังมีหลักคำสอนอื่นๆ ของพระพุทธศาสนา ที่ไปขัดต่อ คำสอนของ พวกพราหมณ์มาก จนทำให้พวกพราหมณ์ ไม่พอใจพวกพุทธ เป็นอย่างยิ่ง จึงมองพระภิกษุ ในพระพุทธศาสนา ด้วยความจงเกลียดจงชัง. มีการกล่าวโจมตีต่างๆ นานา เช่น คัมภีร์อัคนิปุราณะ ระบุว่า “โอรสของ พระเจ้าสุทโธทนะ ได้ใช้มายากล หลอกหลวงพวกไทตยะ เพื่อให้เป็นชาวพุทธ” ส่วนวายุปุราณะ กล่าวว่า “เพียงด้วยมีพื้นขาว ส่ารวมตา มีหัวโล้น และมีเครื่องนุ่งห่มสีแดง พวกศูทร ก็ทำหน้าที่ ทางศาสนาได้” ส่วนวิษณุปุราณะ กล่าวว่า “มหาโมหะ นักลวงคนให้หลง ด้วยมายากล ผู้ซึ่งอุบัติมาในโลก ก็เพื่อลวงพวกมาร ให้หลง ได้สอนหลักอหิงสา และหลักนิพพาน และชักนำประชาชน ให้ละเว้นจากการปฏิบัติ พิธีกรรมทางศาสนา ของฝ่ายพระเวท พวกสาวกของ มหาโมหะนั้น ในที่สุด จะต้องถูกเทพเจ้าทั้งหลาย ทำลาย” ส่วนมาก นักปราชญ์ของพราหมณ์ ก็มักจะกล่าวโจมตี วิพากษ์วิจารณ์ พระพุทธศาสนา ด้วยความเคียดแค้น และริษยาอันปดวร้าย เช่น กุมาริล นักปราชญ์คนสำคัญ ได้ต่อต้านพระพุทธศาสนา อย่างหนัก ลงในหนังสือ โศลกกวารตติก และยังได้ ยุยงให้พระเจ้าสุทโธทนะ แห่งอุชเชนี ทำลาย ประหัตประหารชาวพุทธ และผู้นี้เป็นบุคคลสำคัญ คนหนึ่ง ซึ่งเป็นต้นเหตุ ที่ทำให้พระพุทธศาสนา เสื่อมไปจากอินเดีย. คังกรจารย์ เป็นนักบวชฮินดู ที่มีชื่อเสียงมาก อยู่ในราว พ.ศ. 1331 เป็นผู้ที่ยึดมั่น และกล่าวโจมตีคำสอน ในศาสนาพุทธ อย่างรุนแรง, แต่ตัวเขา ก็กลับนำเอาคำสอน ในพุทธศาสนา มาปฏิรูป ให้เป็นลัทธิธรรม คำสอนของ ศาสนาพราหมณ์ ดังที่ปรากฏอยู่ใน คัมภีร์เวทานตะ ซึ่งในปัจจุบัน ศาสนาฮินดู ได้นับถือตาม หลักคำสอนของคังกรจารย์นี้. ส่วนตัวเขาเอง กลับไปอธิบาย ระบบคำสอนใน พระพุทธศาสนาว่าเป็น ไวนาลิกะ หรือ สรวาไวนาลิกะ (คือถือว่าทุกสิ่งสูญหมด) นอกจากนี้เขายังโจมตี ปรัชญามัธยมิกิก ของท่านนาคารชุน ว่าเป็นสิ่ง ไม่มีคุณค่า ควรแก่การพิจารณา (ท่านนาคารชุน เป็นนักปราชญ์ ที่สำคัญท่านหนึ่ง ของพุทธศาสนา ฝ่ายมหายาน ซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิด นิกายสุญญวาท ในพุทธศตวรรษที่ 7 ซึ่งคำสอนเรื่อง สุญญตา หรือ ปรัชญามัธยมิกิก ของท่าน เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย ในวงการพระพุทธศาสนา) คังกรจารย์ ยังได้นำทัพ ทำสงครามศาสนา ต่อต้านและ ย้ายพระพุทธศาสนา จนทำให้ พระภิกษุสงฆ์ กระจุกกระจายสับสน ตั้งแต่ เชิงผาหิมพานต์ ลงมาจนถึง คาบมหาสมุทรอินเดีย. จึงถือได้ว่า ทั้งคังกรจารย์ และกุมาริล เป็นบุคคลสำคัญ ที่ทำให้พุทธศาสนา เสื่อมไปจากอินเดีย.

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•อังคาร•ที่ 10 •พฤษภาคม• 2011 เวลา 15:49 น.•- •แก้ไขล่าสุด• •วัน•พุธ•ที่ 11 •พฤษภาคม• 2011 เวลา 13:58 น.•

2) การฟื้นฟูใหม่ของศาสนาพราหมณ์ พวกคณาจารย์ ของพราหมณ์ ซึ่งเห็นว่า พระพุทธศาสนา กำลังเจริญรุ่งเรือง และแผ่ขยายออกไป อย่างกว้างขวาง ทั้งภายใน และภายนอก ประเทศอินเดีย. แต่ศาสนาพราหมณ์ กลับเสื่อมโทรมลง ดังนั้น เขาจึงพยายาม ปรับปรุงศาสนา และวิธีการในศาสนาเสียใหม่. เดิมพราหมณ์นับถือพระพรหมว่าเป็นผู้สร้างทุกอย่าง แต่พระพรหม ไม่ใช่เพศหญิง ไม่ใช่เพศชาย ดูไม่น่าเกรงขาม หรือน่ามีอำนาจ เขาจึงไปเกณฑ์ให้ พระพรหมเป็นเพศชายเสีย แล้วมีเมียเสียด้วย จากนั้น ก็นำเทพองค์อื่นๆ ขึ้นมายกย่อง เช่น พระศิวะ มีอำนาจทำลายโลก วิษณุ มีอำนาจ ในการคุ้มครองโลก. ในครั้งพุทธกาล หรือในพระไตรปิฎกนั้น มีกล่าวถึง แต่พระพรหมเท่านั้น ส่วนพระศิวะ และพระนารายณ์ หรือวิษณุ นั้น เพิ่งจะมีขึ้นใน สมัยหลังพุทธกาล ประมาณ พุทธศตวรรษที่ 3 และเมื่อมีเทพเจ้าหลายองค์ ไม่ใช่พระพรหมเท่านั้น จึงต้องเปลี่ยนชื่อศาสนา เป็นฮินดู แทนที่จะเป็น ศาสนาพราหมณ์. พวกพราหมณ์ ได้แต่งพระคัมภีร์ต่างๆ ขึ้น เพื่อฟื้นฟู ยกย่อง และพิทักษ์ศาสนาของตน และชี้ให้เห็นว่า “พวกที่ทอดทิ้ง หลักธรรมเรื่องวรรณะ และหลักอาศรมนั้น จะต้องถูกฆ่า เช่นเดียวกับเวณะ”

3) การถูกศาสนาพราหมณ์กลืนพระพุทธศาสนา แม้ว่าพระพุทธศาสนา ดูว่าได้เสื่อมไปจากอินเดียแล้ว ก็ตาม แต่เนื้อหา และหลักธรรม กลับไปปรากฏ อยู่ในศาสนาพราหมณ์ ที่ปรับปรุงใหม่ (คือฮินดู) ทั้งนี้เพราะ พระพุทธศาสนา ถูกศาสนาพราหมณ์กลืนเข้าไป และศาสนาฮินดู ได้อ้างเอาหลักธรรมสำคัญ จำนวนมาก ของพระพุทธศาสนา มาเป็นศาสนาของตนเสีย. พวกฮินดูได้ถือ พระพุทธเจ้าว่า เป็นปางหนึ่ง ของนารายณ์อวตาร ดังปรากฏใน คัมภีร์มัตสยาปุราณะ ในพุทธศตวรรษที่ 11 ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้ชาวฮินดู มาฟังคำสอน ของพระพุทธเจ้า และยุยงชาวพุทธ ให้เลิกนับถือ พระพุทธองค์. เมื่อพวกพราหมณ์ ยกเอาพระพุทธเจ้า ผู้ก่อตั้งพระพุทธศาสนา ว่าเป็นเทพเจ้า ในศาสนาของเขาเสียแล้ว ชาวพุทธทั้งหมด ก็เท่ากับว่า เป็นพราหมณ์ไปด้วย โดยไม่จำเป็น ต้องเปลี่ยนศาสนาซึ่งวิธีนี้ เป็นการกลืน พระพุทธศาสนา อย่างแนบเนียนที่สุด. ศังกราจารย์ ได้จัดตั้งสถาบัน ของพระฮินดูขึ้น มีวัดโดยเฉพาะ สำหรับสาวกของตน โดยลอกเลียนแบบ วัดในพระพุทธศาสนา มีความเป็นอยู่ และรูปลักษณะคล้ายกับ พระสงฆ์ของพุทธศาสนา กล่าวคือ โกนหัว โกนหนวดเครา และนุ่งผ้าสีเหลือง เป็นต้น แล้วเรียกตัวเองว่า “สาธุ” การลอกเลียนแบบนี้ เพื่อขู่ชื่อเสียง ของศาสนาของตนไว้ และเพื่อแข่งขันกับ พระพุทธศาสนา. นอกจากนี้ ศังกราจารย์ ยังได้ใช้ศัพท์ปรัชญา โดยเฉพาะ หลักธรรมใน เรื่อง มายาและหลักไวัตะ ให้เหมือนกับ การบัญญัติศัพท์ทางปรัชญา ของพระพุทธศาสนา นิกายธัมยานิก (คือนิกายสุญญาวาท) ของท่านนาคารชุน เกือบทุกอย่าง. ทั้งนี้เพื่อลอกแบบหลักธรรม ในพระพุทธศาสนา ไปใช้ในศาสนาพราหมณ์ นั่นเอง.

4) การขาดราชูปถัมภ์ เมื่อไม่มีกษัตริย์ หรือกองทัพเป็นผู้ปกป้อง จึงมีการฆ่าทำลายล้าง พุทธศาสนิกชนกันมาก เช่นในคราวที่ถูก พวกศาสนาอื่นๆ เช่น ศาสนาอิสลาม ยกทัพมาถล่มนาลันทา ในพุทธศตวรรษที่ 17 ฆ่าๆๆ จนพระภิกษุ ซึ่งไม่มีอาวุธ ในการป้องกันตนเอง ตายลงเกือบหมด ส่วนที่เหลือ ต้องหนีกระจัดกระจาย ไปยังเนปาล และธิเบต เป็นต้น, จนทำให้พระภิกษุ ในพระพุทธศาสนา เกือบไม่เหลือ อยู่ในอินเดีย.

5) การทำลายล้างของกษัตริย์นอกพระพุทธศาสนา ในบางยุค กษัตริย์นอกศาสนา ได้ปฏิบัติต่อ พระภิกษุ ในพระพุทธศาสนา อย่างโหดร้ายทารุณ ตลอดจน ได้ทำลาย รื้อปูชนียสถาน ทางพระพุทธศาสนาไป เป็นจำนวนมาก โดยหวังจะทำลายล้าง พระพุทธศาสนาให้หมดไป ซึ่งได้เกิดขึ้น หลายยุคหลายสมัย.

5.1) การทำลายล้างของพระเจ้าปุชยมิตร เมื่อพระเจ้าอโศกมหาราช ครองราชย์อยู่ราว 40 ปี ไอรสรชทายาท ที่จะครองราชย์ ที่แท้จริงคือ เจ้าชายกุณณะก็ได้สำเร็จพระอรหันต์เสียก่อน. เจ้าชายสัมปที ซึ่งเป็นนินดา จึงครองราชย์แทน แต่เนื่องจาก เป็นคนมีจิตอาภิวรรต ได้ยุบการปกครอง แบบพระเจ้าอโศกเสีย ไม่ทำนุบำรุง พระพุทธศาสนา จึงมีพระราชาสืบต่อไปอีก 4 พระองค์เท่านั้น ก็สิ้นราชวงศ์โมริยะ. กษัตริย์องค์สุดท้าย ของราชวงศ์โมริยะ ได้ถูกพราหมณ์ชื่อ ปุชยมิตร สำเร็จโทษ และตั้งตนเองขึ้น เป็นกษัตริย์ในราชวงศ์คุงคะได้เริ่มทำพิธีบูชายัญ ที่เรียกว่า “อศฺวเมธ” ปล่อยม้ออุปการ พร้อมกองทัพ ใช้กำลังเข้าบังคับ เมืองต่างๆ ให้เป็นเมืองขึ้น. ในส่วนการทำลาย พระพุทธศาสนา ได้ออกกฎหมายว่า จะให้รางวัล 100 ดินาร์ แก่ผู้ตัดศีรษะ พระภิกษุรูปหนึ่งมาให้ จนทำให้พระภิกษุ กลัวภัยพากันหนีจากควั่นมคธ ไปอยู่ยังควั่นคันธาระบ่าง กษัตริย์บ่าง อันธระบ่าง.

5.2) การข่มเหงของพระเจ้าวิกรมมทิตย ได้ข่มเหงนักพุทธปรัชญา พระเจ้าวิกรมมทิตย ทรงอิจจาริษา พระมโนรล ผู้เป็นอาจารย์ของ พระวศุพันธ์ (เป็นนักปราชญ์เรื่องนาม ของพระพุทธศาสนา นิกายโยคจาร) ที่ว่าพระมโนรล ร่ำรวยนัก ต้องการให้ท่านได้อับอาย. จึงได้สั่งให้นักปราชญ์ นอกพุทธศาสนา 100 คน

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•อังคาร•ที่ 10 •พฤษภาคม• 2011 เวลา 15:49 น.• - •น้ใกล้สุด• •วัน•พุธ•ที่ 11 •พฤษภาคม• 2011 เวลา 13:58 น.•

มาเผชิญหน้า ไตวาที่กับพระมโนรถ ถ้าพระ ในพุทธศาสนาแพ จะต้องถูกกำจัดออกไปทันที. พระมโนรถสามารถ ชนะการไตวาที่มาได้ 99 ครั้งแล้ว พอถึงครั้งที่ 100 ก็ถูกกลืนกล้าง ก่อสวนต่างๆนานา. ท่านจึงคิดล้น ของตนเองขาด แล้วเขียนจดหมายถึง พระวศุพันธ์ ผู้เป็นศิษย์ มีความตอนหนึ่งว่า “ไม่มีความยุติธรรม ในกลุ่มคน ที่มีความลำเอียง” แล้วท่านก็มรณภาพ. ต่อมา พระเจ้าวิกรมทิตย ถูกโค่นอำนาจลง ภายใต้กษัตริย์องค์ใหม่ ที่ทรงคุณธรรม. ท่านวศุพันธ์ได้ลาอายุ ให้กับอาจารย์ โดยสามารถ เอาชนะพวกมิถุนาปฏิญ์ ต่างๆได้.

5.3) การทำลายล้างของพระเจ้ามัททิล พระเจ้ามัททิล เป็นกษัตริย์พวกทูณะ เป็นชนเผ่ามองโกล ที่รุกรานอินเดีย. ท่านบูชาพระศิวะ และอุปถัมภ์พราหมณ์. ท่านโกรธแค้น ที่คณะสงฆ์ได้ส่ง พระขึ้นผู้น้อย ไปสอนพระพุทธศาสนา ให้แก่ท่าน จึงได้ทำลายล้าง พระพุทธศาสนา อย่างป่าเถื่อน โหดร้ายที่สุด โดยสั่งรื้อทำลาย วัดทางพระพุทธศาสนา ทั่วพระราชอาณาจักร. แต่พระเจ้าพลาทิตย แห่งแคว้นมคธ (ซึ่งเป็นพุทธมามกะ ที่เคร่งครัด) ไม่ยอม จึงเกิดสงครามกันขึ้น.

ในที่สุดพระเจ้ามัททิล พ่ายแพ้ ถูกพระเจ้าพลาทิตย จับขัง แล้วเนรเทศไปเสีย. ท่านไปอยู่ที่แคชเมียร์ ไม่นานก็ชิงบัลลังก์ ตั้งตัวเป็น กษัตริย์ได้อีก แล้วสั่งทำลาย พระพุทธศาสนา ทุกรูปแบบ, สั่งให้รื้อสถูป และทำลาย สังฆารามรวม ทั้งสิ้นกว่า 1600 แห่ง, สั่งให้ฆ่าชาวพุทธ ในแคว้นนั้นเสีย เป็นจำนวนมาก ปลงพระชนม์สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ 23 คือท่านสรวีสสิงห์ และทำลายบาตร ของพระพุทธองค์ ซึ่งเก็บรักษาไว้ ที่แคชเมียร์เสีย. ในคัมภีร์ราชตรังคินี กล่าวว่า “พระเจ้ามัททิล ทรงฆ่ามนุษย์ถึง 3 โกฎิ ไม่มีความปราณี แม้แต่คนของพระองค์เอง. และแล้วในที่สุด ก็ได้ปลงพระชนม์ชีพ ของพระองค์เอง โดยการกระโดด เข้าในกองไฟ”

5.4) การทำลายล้างของพระเจ้าศตางกะ พระเจ้าศตางกะ เป็นกษัตริย์แห่ง เกาหะ (แคว้นเบงกอล) เป็นคนวรรณะพราหมณ์ นับถือนิกายไศวะ ได้ทรยศ โดยสำเร็จโทษ พระเจ้าราชยวรวรรณะ แห่ง ถาเนศวร (ซึ่งเป็นพุทธมามกะ). ในจดหมายเหตุ ของพระถังซำจั๋งบันทึกว่า “พระเจ้าศตางกะ ได้กำจัดพระภิกษุสงฆ์ ในอาณาบริเวณ เมืองกุสินารา อันเป็นผลให้ สังฆมณฑล ในกุสินารา ได้ถูกทำลายจนหมดสิ้น” และยังได้ โยนรอยพระพุทธบาท ซึ่งทำด้วยศิลา ที่เมืองปาฏลีบุตร ลงทิ้งในแม่น้ำคงคา. นอกจากนั้น ยังได้โค่นต้นพระศรีมหาโพธิ์ ที่พุทธคยา จนเหลือแต่ราก แล้วเอาไฟสุ่ม โดยหวังทำลายล้าง ให้สิ้นซาก. จากนั้นจึงทำลาย พระพุทธรูปทิ้ง แล้วเอาศิวลึงค์ เข้าไปตั้งไว้ในวิหารแทน ทำความปวดร้า ให้กับชาวพุทธ ผู้เดินทางไปแสวงบุญ เป็นอย่างยิ่ง. ครั้นต่อมา ศตางกะได้กระอักเลือดตาย เพราะเสียรู้เสนาบดี ในเรื่องที่ถูกหลอกว่า ได้ทำลายพระพุทธรูป หินทรายแกะสลัก ปางมารวิชัย ในมหาเจดีย์พุทธคยา ตามคำสั่งแล้ว.

6) การทำลายล้างของพวกมุสลิม

6.1) การทำลายล้างของ โมฮัมหมัด เบนกาซิม ปลายพุทธศตวรรษที่ 12 ขุนพลมุสลิมชื่อ โมฮัมหมัด เบนกาซิม ได้ยกทัพ เข้ามาทางด่าน ตะวันตกเฉียงเหนือ ของอินเดีย โจมตีแคว้นสินธุ และแคว้น มลฑาน ได้, แล้วยึดครอง ตั้งราชวงศ์มุสลิมขึ้น. ตลอดระยะเวลา อันยาวนานกว่า 3 ศตวรรษ ที่พระพุทธศาสนา ที่อยู่ในบริเวณนี้ ถูกพวกมุสลิม ทำลายลงจนสิ้น ซึ่งในบริเวณนี้ มีวัดวาอาราม ในพระพุทธศาสนา เป็นเรือนหมื่น ได้ถูกเผาผลาญ อย่างย่อยยับปล้นสะดมภ์ เอาทรัพย์สมบัติไป ส่วนพระภิกษุสงฆ์ ต่างพากันหนีอพยพ ไปยังแคว้นมคธ และ แคว้นเบงกอล เป็นจำนวนแสน.

6.2) การทำลายล้างของ มหหมุด กษัตริย์มุสลิม ชาวอาฟกานิสถานชื่อ มหหมุด ได้ยกทัพ รุกรานอินเดีย 17 ครั้ง และได้ออกคำสั่งว่า “จงปลงโทษ พวกที่บูชารูปเคารพ จงทำลาย โบสถ์วิหารของม้น จงไหม้นกกลับใจ มานับถือพระอัลลาห์”. กองทัพมุสลิม ไปถึงที่ไหน พระพุทธศาสนา และศาสนาพราหมณ์ ก็ย่อยยับที่นั่น ประชาชนถูกบังคับ ให้อยอมรับนับถือ ศาสนาอิสลาม ถ้าไม่ยอม ก็ถูกประหารทั้งสิ้น. ฆาตกรรม ครั้งที่ใหญ่ที่สุดคือ เมื่อมหหมุดโจมตี เมืองกัญญาปุทชะ ได้ฆ่าคน ในเมืองไป ประมาณแสนคนจับเอาไปเป็นเชลย 8 หมื่นคน เชลยเหล่านี้ มหหมุดสั่งให้เอาไป ขายเป็นทาส ราคาคนละ 2 รูปี เท่านั้น. นครกาบูล ในอาฟกานิสถาน ของมหหมุด จึงเป็นตลาดค้าทาส ที่ใหญ่ที่สุด.

6.3) การทำลายล้างของ บักตยาร์ ซัลจี ราชวงศ์पालะ ในแคว้นมคธ และเบงกอล เป็นราชวงศ์สุดท้าย ในอินเดีย ที่นับถือพระพุทธศาสนา. ในช่วงพุทธศตวรรษที่ 12-17 ซึ่งในขณะนั้น ได้มีมหาวิทยาลัย พระพุทธศาสนา ในมคธ และเบงกอล หลายแห่ง คือ นาลันทา วิกรมศิลา โสมบุรี และอุทันทบุรี. ครั้นต่อมา เมื่อมุสลิมเข้ารุกราน จนได้ยึดครองอินเดียแล้ว ก็มักจะทำลายล้าง ศาสนาอื่นๆ จนสิ้น ดังกรณีของ ขุนทัพบักตยาร์ ซัลจี ได้บุกเข้าทำลาย มหาวิทยาลัยนาลันทาที่ใหญ่ที่สุด เก่าแก่ที่สุด มีชื่อเสียงมากที่สุด มีนักศึกษา เป็นจำนวนหมื่น มีพระอาจารย์ บรรยาย 1500 รูป มีห้องประชุม ขนาดใหญ่ ซึ่งบรรจุผู้ฟัง ได้ถึงพันคนขึ้นไป มี 8 ห้อง มีห้องเรียนกว่า 300 ห้อง มีหอพักนักศึกษา ในมหาวิทยาลัย. พร้อมได้เผาตำราทั้งหมดทิ้ง ได้ฆ่าฟันทำลาย ชีวิตพระภิกษุสงฆ์ ไปเป็นจำนวนมาก ส่วนพระสงฆ์ ที่รอดตาย ได้หนีเข้าไปในเนปาล และธิเบตแล้วมุสลิม ได้ปล้นสะดมภ์ ขนเอาทรัพย์ อันสมบัติอันมหาศาล ของชาวพุทธไป. นอกจากนี้ มุสลิมยังได้ยกทัพ ทำลายมหาวิทยาลัย วิกรมศิลา ซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่ง แม่น้ำคงคา เป็นที่รวมของวัด 108 วัด มีอาจารย์บรรยาย 800 ท่าน มีนักศึกษาจำนวนหมื่น.

พระพุทธศาสนาได้เสื่อมหายไปจากอินเดีย

นับจาก พุทธศตวรรษที่ 17 นี้ไป พระพุทธศาสนา จึงได้เสื่อมหายไป จากประเทศอินเดีย ซึ่งก่อให้เกิด ความสะเทือนใจ แก่ชาวพุทธทั้งหลาย เป็นอย่างยิ่ง และเป็นบทเรียน ที่มีค่ายิ่งสำหรับ ชาวพุทธทั่วโลก. ความเห็นของอาจารย์เสถียร โพธิ์นันทะ เหตุที่ทำให้ พระพุทธศาสนา ในอินเดียเสื่อมไปหมด เพราะ

1) ในขณะที่ พระพุทธศาสนา รุ่งเรืองสูงสุด แม้ในสมัย พุทธกาลเอง ประชาชนชาวอินเดียก็นับถือศาสนาพราหมณ์ มันคงอยู่ ศาสนาพราหมณ์ ส่วนใหญ่ ยังไม่ได้เสื่อมไป.

2) ในสมัยหลังพุทธกาล แม้จะมีพระมหากษัตริย์ ที่เป็นองค์อุปถัมภ์ พระพุทธศาสนา เช่น พระเจ้าอโศกมหาราช ก็ตาม แต่ก็ไม่ได้เบียดเบียน ศาสนาอื่น ๆ ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ เพื่อการล้มล้าง ศาสนาพราหมณ์ หรือการใช้อำนาจ ทางการเมืองเพื่อฝังรากศาสนา ลงในใจของประชาชน ทั้งหมด. แตกต่างจาก ศาสนาคริสต์น หรือศาสนาอิสลาม แม้ไปถึงไหน ก็ใช้อำนาจครอบงำ บังคับให้วัฒนธรรมเดิม ถูกถอนราก ถอนโคนออกแล้วบังคับให้ นับถือศาสนาของตนแทน. ส่วนพุทธศาสนา ที่แผ่ไปถึงไหน ก็อะลุ่มอะล่วย ปรองดองกับ ศาสนาถิ่นเดิม เกลือกกล้วย ผสมผสานกันได้.

3) หลักการ ในพระพุทธศาสนา ให้เสรีภาพแก่บุคคล มิได้มีการเรียกร้อง ความภักดีพลีชีวิต เพื่อศาสนาของตน ดังเช่นศาสนาอื่นๆ ความรู้สึก ของชาวพุทธ ในเรื่องการปกป้อง รักษา พระศาสนาของตนเองจึงมีได้รุนแรง ไม่มากพอ เหมือนศาสนา ที่รับเราเรื่อง ความภักดีเป็นใหญ่.

4) ความเสื่อม ภายในคณะสงฆ์เอง มีการแตกแยกออก เป็นหลายหมู่ หลายเหล่า ต่างถือพวก ถือหมู่วิวาทกัน.

5) พระสังฆธรรมดั้งเดิม ได้ถูกบรรดาคณาจารย์ ของนิกายต่างๆ ทั้งมหายาน และหินยาน อรรถาธิบายทำให้เป็นของยากขึ้น ทำให้เป็น อภิปริษณามากขึ้น สำหรับการโต้เถียง ประเทืองปัญญาตีโวหารกัน มากกว่า ใช้สำหรับปฏิบัติกันจริงๆ ในชีวิต. พุทธศาสนา จึงกลายเป็นของยาก สำหรับสามัญชนไป กลายเป็นสมบัติ ของนักปราชญ์กลุ่มหนึ่ง ในกำแพงวัดเท่านั้นชาวบ้านทั่วไป ไม่รู้ว่าพุทธศาสนาคืออะไร? วัฒนธรรม ทางพระพุทธศาสนา มีอยู่เฉพาะ แต่ภายในวัดทั้งหลาย เท่านั้น ไม่ได้มีปฏิบัติการ เกี่ยวกับฆราวาสเลย และเมื่อวัดเหล่านี้ ถูกรุกรานทำลาย หรือขาดราชูปถัมภ์ ก็จะถูกทอดทิ้ง ให้เสื่อมโทรมไปแล้วพระพุทธศาสนา ก็จะเสื่อมไปด้วย.

6) ในสมัยราชวงศ์คุปตะ พวกพราหมณ์ เห็นว่าจะเอาชนะพวกพุทธ โดยตรงไม่ได้ ก็ใช้วิธี การกลืนพุทธอย่างสุขุม โดยอ้างว่า พระพุทธเจ้า เป็นนารายณ์อวตาร ผู้นับถือพุทธ ก็คือผู้ นับถืออินดูนั่นเอง ส่วนผู้ที่นับถืออินดูอยู่แล้ว ไม่ต้องไปเปลี่ยน เป็นศาสนาพุทธ ทำให้อินดูมีมากขึ้น ในขณะที่พุทธมีน้อยลง.

7) ชาวพุทธเองกลับยอม ลดคุณภาพของตน โดยไปเอาลัทธิอินดู เข้ามาปฏิบัติ เกิดเป็นลัทธิมนตรยาน เป็นต้นเท่ากับเป็นการยอมแพ้ อย่างสิ้นเชิง.

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•อังคาร•ที่ 10 •พฤษภาคม• 2011 เวลา 15:49 น.• - •น้ใกล้สุด• •วัน•พุธ•ที่ 11 •พฤษภาคม• 2011 เวลา 13:58 น.•

8) เมื่อพ้นสมัยคุปตะแล้ว ฝ่ายฮินดู มีนักปราชญ์เก่งๆ เกิดขึ้นหลายคน ฝ่ายพุทธ ไม่มีผู้สามารถ ใตว่าที่ชนะได้ฐานะของพุทธ จึงตกต่ำลงมาก.

9) ครั้นเมื่อ ศาสนาอิสลามรุกราน ได้ทำลายล้างทั้งชีวิต และทรัพย์สิน อย่างบ้ำเลือดบ้ำเนื้อ จนไม่มีใครต้านทานได้ ต้องหลบหนี ออกจากอินเดียไปจนหมด.

10) พวกพราหมณ์ มีทั้งคฤหัสถ์ และบรรพชิต เป็นผู้รับถ่ายทอดความรู้ ทางพระเวท จึงสามารถสืบต่อกันไปได้ยาวนาน ส่วนพระพุทธศาสนา ความรู้ทั้งหมด ไปอยู่กับพระภิกษุเท่านั้น เมื่อสถาบันสงฆ์ ถูกทำลาย เช่นถูกห้ามไม่ให้บวช ถูกฆ่าตาย ความรู้ในทางศาสนา จึงไม่มีผู้สืบต่อ และหมดสิ้นลง ในระยะเวลาอันรวดเร็ว เพียงไม่กี่ชั่วคน. เหตุผลทั้งหมดนี้ จึงทำให้พระพุทธศาสนา เสื่อมไปจากอินเดีย.

การป้องกันพระพุทธศาสนา ไม่ให้เสื่อมไปจากประเทศของตน

พุทธบริษัททั้งหลาย คงจะต้องหาทาง ป้องกันพระพุทธศาสนา ไม่ให้เสื่อมสูญ ไปจากประเทศของตนและต้องช่วยกันสืบต่อ พระสัทธรรมที่แท้จริง โดยเพียรพยายาม ทำตนให้ได้รับคุณวิเศษ บรรลุมรรคผลนิพพาน ตามครรลองแห่ง พระสัทธรรมที่แท้จริง ที่สามารถดับทุกข์ได้จริง ตามกฎแห่งอริยสัจสี่ ไม่ต้องเป็นทาสของกิเลส ไม่ต้องเป็นทาส ของปัญญาจากผู้ใด เมื่อนั้นพระพุทธศาสนา ไม่มีวันเสื่อมสูญ ไปจากโลกนี้ โดยเด็ดขาด.

พระเดชพระคุณ พระภวนาวิริยะคุณ (หลวงพ่อ ทัตตชีโว) เคยให้ทรงสนะเรื่องการศึกษา ประวัติศาสตร์ไว้ (โดยความหมายว่า) การศึกษาเรื่องราวประวัติศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้รู้เรื่องราวความเป็นมาของชนชาติเรา แน่นนอนการสร้างชาติ การรักษาชาติ ป้องกันประเทศ ก็ต้องมีศรัทธู คู่สงครามบ้าง แต่ไม่ได้หมายความว่า คนยุคเราต้องไปทำสงครามจ้องล้างจ้องผลาญ คู่สงครามในอดีต ที่สำคัญเราศึกษาประวัติศาสตร์เพื่อให้รู้สาเหตุ ที่คนรุ่นก่อนทำให้เกิดปัญหาในแต่ละยุคสมัย เพื่อที่ คนในยุคของเรา จะได้ป้องกันไม่ให้เกิดปัญหา ซ้ำซาก หรือป้องกันเพื่อให้เกิดปัญหาให้น้อยที่สุด เช่นกันครับ การศึกษาประวัติศาสตร์ ทางศาสนา

ก็มีวัตถุประสงค์อย่างนั้น หวังว่า ไม่มีท่านใด ใจขุน หรือมีทรศนะคติด้านลบ กับศาสนิกชนอื่นที่เคย ล้างผลาญศาสนทายาท พุทธสถาน

อดีต ก็คือ อดีต อนาคต ก็ขึ้นอยู่กับปัจจุบัน ดังนั้น ปัจจุบัน จึงสำคัญที่สุด

ที่แต่ละท่าน จะใช้เวลาแห่งชีวิตที่มีอยู่ ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ ไว้ใช้สร้างบารมี และพัฒนา กาย วาจา ใจ เห็น จำ คิด รู้ ให้สะอาด บริสุทธิ์ เพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ขออนุโมทนาบุญในการสร้างบารมีของท่านด้วยนะครับ สาธุ สาธุ สาธุ.